

СТУДИЯ Х

ДУХОВНО И ЧОВЕШКО ЕСТЕСТВА – ОТДЕЛНИ И РАЗЛИЧНИ

Всеобщи неразбирания. – Земни или човешки и небесни или духовни естества. – Земна слава и небесна слава. – Библейско свидетелство за духовните същества. – Смъртност и безсмъртие. – Могат ли смъртни същества да имат вечен живот? – Справедливост при раздаване милости. – Един предполагаем принцип, – изследван. – Вариации в съвършенството. – Суверенни Божии права. – Божието предвиждане за човека – задоволително. – Избиране на Христовото тело. – Как е осъществена промяната на естеството им.

Неспособни да видят, че Божият план за човечеството въобще предвижда възстановление в предишното им състояние – човешкото съвършенство изгубено в Едем и че Христовата Църква, като изключение от този общ план ще претърпи промяна на естеството от човешко на духовно, Християните обикновено допусkali, че не ще се спаси никой освен достигащите духовно естество. Писанията обаче, давайки обещания за живот, благословение и възстановление на всички земни племена, предлагат и обещават промяна в духовно естество само за Църквата избрана през Евангелския век и не може да

се намери нито един единствен текст, който поддържа подобни надежди за някой друг.

Ако човешките маси са спасени от деградация, слабости, болки, мизерия и смърт, които са резултат от греха и са възстановени до състояние на човешкото съвършенство, на което се радвали преди падението, те в същност са напълно спасени от това падение, както и онези, които поради специалното "вишно звание" на Евангелския век стават "участници на Божественното естество."

Неспособността да се разбере правилно какво в същност представлява съвършения човек, както и неправилното разбиране на термините смъртно и безсмъртно и погрешните идеи за справедливост, заедно довели до тази грешка и объркали много текстове от Писанията, които иначе биха били лесно разбираеми. Всеобщо гледище, макар и не подкрепено от нито един единствен текст от Писанията е, че на земята никога не е имало съвършен човек, че всичко което се вижда от човека на земята е само отчасти развит човек и че за да достигне съвършенство, той трябва да стане духовен. Този възглед обърква текстовете на Писанията, вместо да развие онази хармония и хубост "която е резултат от правилно разподеленото Слово на Истината."

Писанията учат, че имало двама и само двама съвършени човека – Адам и Исус.

Адам бил сътворен по Божий образ, т.е. с подобни умственни сили на разум, памет, разсъждение и воля, както и моралните качества, справедливост, милост, любов и т.н. "От земята земен," той бил земен образ на духовно същество, притежаващо качества от същия вид, обаче широко различаващи се по степен, ред и обseg. Човек до такава степен е Божий образ, че Бог може да каже дори на падналия човек: "Елате та да разискаме говори Господ."

Както Бог Иеова е Управител на всичко, така човека бил направен управител на всичко. "По наше подобие ...да владее над зверове, птици, риби и т.н. (Битие 1:26,31) Мойсей казва, че Бог признал човека когото *направил* – не просто започнал, но завършил – и Бог счел творението си "*твърде добро*," т.е. съвършено, защото от Божественна гледна точка, нищо което не е съвършено не е *твърде добро* в разумните му творения.

Съвършенството на човека, така както е сътворен е изразено в Псалом 8:5–8 "А ти си го направил малко нещо по-долен от ангелите и с слава и чест си го венчал. Поставил си го господар над делата на ръцете си, всичко си покорил под нозете му, всичките овци и говеда, а още и животните на полето, птиците въздушни и морските риби." Някои искайки да приспособят Библията към Еволюционната теория допусkali, че каза-

ното "малко" в Евреем 2:7 може да се разбира, да означава малко *по-низш*, а не в малка *степен* по-долу от ангелите. Няма обаче нито достоверен източник, нито причина за такава интерпретация. Това е цитат от Псалом 8:5 и едно критично сравнение на Еврейския и Гръцкия текстове не оставя съмнение за важноста му. Идеята която е изразена тук е, че е малко по-долен в степен от ангелите.

В Псалома Давид има предвид човека в първоначалното му състояние и пророчески заявява, че Бог не забравил първоначалния си план да има земен цар по свой собствен образ и че ще го *помни*, ще го изкупи и възстанови отново в същото състояние. Апостола (Евреем 2:7) обръща внимание на същия факт, че първоначалната Божия цел не била забравена. Първоначално велик и съвършен земен цар, човека ще бъде споменат, посетен и възстановен. След това той добавя, че ние все още не виждаме обещаното възстановление, но виждаме първата стъпка, която Бог прави към осъществяването му. Ние виждаме Исус с слава и почит на съвършенна човечност, като подходящ откуп или заместник, с Божия милост вкусващ смърт за всеки човек и така приготвящ пътя за възстановяване на всичко, което било изгубено. Един от най-скрупульозните преводачи – Ротерхам превежда текста така:

"Какво е човек та да го помниш, или човешкия син та да го посещаваш? Направил си го *малко* — *по-малък* от вестителите, с слава и почит си го венчал и си го поставил над делата на ръцете си."

Не трябва да правим погрешния извод, че малко по-низш в степен означава по-малко съвършен. Едно творение може да бъде съвършено и все пак в по-низко равнище от същество от друго равнище. Така един съвършен кон ще бъде по-низш от един съвършен човек и т.н. Има различни естества — одушевени и неодушевени. За да илюстрираме сме направили следната таблица.

степени на небезно духовно същество	степени на земно, или животинско същество	степени в областта на растенията	степени в областта на минералите
БОЖЕСТВЕННА	човешка	дървета	злато
_____	скот	храсти	сребро
_____	птица	тревя	мед
ангелска	раба	мъхове	желязо

Всяки от споменатите минерали може бъде чист и все пак златото се нарежда на първо място. Макар че всяки от разрядите на растенията ще бъде доведен до съвършенство, те все още ще се различават по естество и разряд. Подобен е случая и с животните. Ако всяки вид бъде доведен до съвършенство,

все още ще има различия, защото усъвършенствуваното естество не променя естеството.* Степените на духовното същество, макар и съвършено, също имат различия едно към друго – по-визшо и по-низшо по природа или вид. Божественното естество е най-визшето от всички духовни естества. При възкресението си Христос бил направен *толкова по-добър* от съвършенните ангели, колкото Божественното е по-превъзходно от ангелското естество. Евреем 1:3-5.

Отбележете внимателно, че докато класите обявени в горната таблица са различни и отделни, все пак могат да се сравнят по следния начин: Най-визшия по степенуване минерал е *по-низш* от най-низшата разтителна степен, защото в разстенията има живот. Така най-високата степен при разстенията е *малко по-низша* от най-низшата степен от животинския живот, защото животинския живот, дори в най-низшите му форми има достатъчна интелигентност да съзнава съществуването си. Подобно и човека, макар и най-визш от животинските —

* Понякога думата *природа* се употребява в преносен смисъл. Например когато се казва, че едно куче има *свирена природа*, или че коня има *благородна природа* или е с *зла природа*. Но при подобна употреба на думата това означава само *разположението* на описваното в сравнение с други и говорейки точно не се отнася до природата. —

или земните същества е "малко по-долен от ангелите," защото ангелите са духовни, или небесни същества.

Съществува прекрасен контраст между човека, такъв какъвто го виждаме сега, деградирал поради греха и съвършения човек, който Бог направил по свой образ. Греха постепенно променил както чертите, така и характера му. Поради невежество, разпуснатост и обща поквара, умножилите се поколения опетнили и така развалили човечността, че у по-голямата част от човешката раса, Божието подобие е почти заличено. Моралните и интелектуални качества на човека са намалени, а животинските инстинкти са прекалено развити и не са повече балансирани по-посока на по-визшето. Човека изгубил физическите си сили до такава степен, че при всичката помощ на медицинската наука, средната продължителност на живота му сега е около тридесет години, докато първоначално живял деветстотин и тридесет години при условията на същото наказание. Но макар и опетнен и деградирал чрез греха и наказанието му смърт, което действа в него, човека ще бъде възстановен в първоначалното си съвършенство на ум и тяло и към слава, почит и власт по време и през Хилядогодишното царуване на Христа. Онова което ще бъде възстановено от и чрез Христа са онези неща, които били

изгубени поради простъпката на Адам. (Римляни 5:18,19) При условията на смъртното наказание той изгубил не духовното, но човешкото си съществуване. Всичко изгубено е откупено от Изкупителя му, който заявил, че дошъл да потърси и спаси изгубеното.- Лука 19:10.

В добавка към горното имаме доказателство, че съвършения човек не е духовно същество. Казано ни е че нашия Господ, преди да остави славата си и стане човек, бил "в Божественна форма" - духовна форма-духовно същество, но за да бъде Изкупление за човечеството, той трябвало да бъде човек от същото естество, както грешника, когото щял да замести в смърта. По тази причина естество му трябвало да се промени. Но ап. Павел ни казва, че той не приел ангелско естество, едно стъпало по-долу от собственото му, но слезъл две стъпала по-долу и приел човешко естество - станал човек, направен бил плът. Евреем 2:16; Филипяни 2:7,8; Иоан 1:14.

Забележете обаче, това не само ни учи, че ангелското естество е не само степен - разряд на духовно същество, но че е от по-низшо естество от това, което нашия Господ бил преди да стане човек, а тогава той не бил толкова високопоставен колкото е сега, защото "Бог го превъзвиши," поради покорството му с това, че станал доброволно

Изкупление за човека. (Филипяни 2:8,9) Сега той е духовно същество от най-визша степен, участник в Божественното естество на Бог Иеова.

Така ние не само намираме доказателство, че Божественното, ангелското и човешките естества са отделни и различни, но това доказва, че за да бъде човек съвършен съвсем не означава, че трябва да бъде ангел, още по-малко, че съвършенното ангелско естество означава, че ангелите са Божествени и равни с Бог Иеова, защото Исус приел *не ангелско естество*, но различно от ангелското, *естеството на човек*. Това не е несъвършенното човешко естество, което имаме понастоящем, но *съвършенно човешко естество*. Той станал *човек*, не покварено и почти мъртво същество, каквито са сега човеците, но човек в пълната сила на съвършенството.

Отново Исус би трябвало да бъде съвършен човек, защото не би могъл да упазил съвършения Закон, което в пълна мяра е в *възможностите* само на *съвършения човек*. Той би трябвало да бъде съвършен човек, иначе не би могъл да даде откуп (съответстваща цена, 1-во Тимотей 2:6) за изгубения живот на съвършения човек Адам. "Както чрез *човека* дойде смърта, така чрез *човека* дойде и възкресението на мъртвите." (1-во Коринтяни 15:21) Ако би бил и в

най-малка степен несъвършен, това би доказало, че е под осъждане и затова не би могъл да бъде приемлива жертва, нито би могъл да пази съвършено Божия Закон. Опитан бил един съвършен човек и той пропаднал, а само съвършен човек би могъл да плати *съответстващата* цена, като Изкупител.

Сега пред себе си имаме същия въпрос, но под друга форма, а именно: Ако Исус в плът е бил съвършен човек, както Писанията сочат, не доказва ли това, че съвършения човек е човек, същество от плът – не ангел, но малко по-долу от ангелите? Логическото заключение е непогрешимо в допълнение на вдъхновенното твърдение на псалмиста. (Псалом 8:5-8) и намека на Павел в Евреем 2:7-9).

Нито пък Исус бил комбинация от две естества, човешко и духовно. Смесването на две естества не произвежда нито едното, нито другото, но нящо несъвършено, хибридно, което е противно на Божественното устройство. Когато Исус бил в плът, той бил съвършено човешко същество. Преди това той бил съвършено духовно същество, а след възкресението си е съвършено духовно същество от най-висша степен. Не преди посвещението си дори до смърт, изобразено в кръщението му – на тридесетгодишна възраст (възмъжал според Закона и затова правилно време за посвещаване себе си, като човек) –

той получил преплатата на наследството си – Божественното естество. (Матей 3:16,17) Човешкото му естество е трябвало да бъде *посветено до смърт*, преди той да може да получи *залога* – Божественното естество. След като станал човек, той бил покорен до смърт *поради което* Бог го превъзвишил до Божественно естество. (Филипяни 2:8,9) Ако това писание е истинно, следва, че не е бил възвишен до Божественно естество, преди човешкото му естество да бъде пожертвувано – в смърта.

И така, виждаме, че Исус не бил с смесено естество, но че два пъти преживял промяна на естеството си. Първоначално от духовно на човешко, след това от човешко към най-визшия разряд духовно естество, Божественното и в всяки отделен случай едното било давано за другото.

В този велик пример на съвършенна човечност, който стоял непорочен пред света, докато бил пожертвуван за Изкупление на света, виждаме съвършенството от което нашата раса отпаднала в Адам и в което щяла да бъде възстановена. Ставайки Изкупление на човека, нашия Господ Исус дал *еквивалента* на това, което човека изгубил. Ето защо онова, което цялото човечество може да получи отново чрез вяра в Христа и покорство на изискванията му, не е духовно, но славно, съвършено *човешко* естество –

"онова, което било изгубено."

Съвършенните способности и сили на съвършенното човешко естество могат да се упражняват безкрайно върху нови и различни интересни въпроси, а знанията и уменията могат съвършено да нарастнат, но никакво нарастване на знание или сила не ще повлияе за промяна на естеството или го направи по-съвършено. То ще бъде разширение и развитие на съвършенните човешки сили. Нарастването на знанията и *уменията* без съмнение ще бъдат благословена привилегия за цяла вечност, но все пак той все още ще бъде човек и просто ще се научи да използва по-пълно силите на човешката природа, която вече притежавал. Той не може да се надява, нито ще пожелае да напредне извън широките си граници, но желанията му ще бъдат ограничени само до обсега на действие на собствените му сили.

Докато Исус, като човек бил илюстрация на съвършено човешко естество в което човешките маси ще бъдат възстановени, все пак след възкресението си той е илюстрация на славното Божественно естество в което ще участва заедно с него победилата Църква при възкресението си.

Понеже сегашният век е подчинен главно на развитието на тази класа на която е предложена *промяна* на естеството и понеже апостолските послания са подчинени на

инструктиране на това "малко стадо," не трябва да мислим, че Божите планове завършват с избирането на това общество. От друга страна не трябва да отиваме до противоположната крайност и предположим, че специалните обещания за божественно естество, духовни тела и т.н. направени на тях са определени от Бога за цялото човечество. За тях са и "изключително великите и скъпоценни обещания, "над и върху другите скъпоценни обещания дадени за цялото човечество. За да разделим правилно Словото на Истината, ще трябва да видим, че Писанията признават съвършенството на Божественното естество в "малкото стадо" и съвършенството на човешкото естество в възстановения свят, както две отделни неща.

Нека по-специално сега се запитаме: Какво нещо са духовните същества? Каква е власта им? От какви закони се управляват? Мнозина изглежда мислят, че това е мит и затова по този въпрос преобладават много предразсъдъци. Но изглежда ап. Павел не е имал такава идея. Макар да внушава, че човешко същество не може да разбере по-висшето духовно естество (1-во Коринтяни 2:14), все пак ясно заявява, като чели за да ни предпази от някакви митични или предубедени представи, че има духовно тело, както и естествено (човешко тело) небесно и

земно, както и земна и небесна слава. Както вече видяхме, земната слава беше изгубена поради греха на първия Адам и ще бъде възстановена за човешката раса от Господ Исус и невестата му (Христос, Глава и тело) през Хилядогодищното им царуване. Небесната слава е все още невидима, освен за очите на вярата, чрез духа на Словото. Тези слави са отделни и се различават. (1-во Коринтяни 15:38-49) До известна степен ние знаем какво е естественното земно тяло, защото самите ние имаме такова, макар че можем само приблизително да оценим славата на съвършенното. То е плът, кръв и кости, "защото роденото от плът е плът." След като съществуват два отделни вида тела, знаем че духовното, каквото и да е то, не е съставено от плът, кръв и кости. То е небесно, духовно: "Роденото от дух е дух." Но какво е духовно тело? Ние не знаем, защото "Още не се явило какво ще бъдем .. ще бъдем подобни нему," подобни на нашия Господ Исус. - Иоан 3:6; 1-во Иоан 3:2.

Не разполагаме с документ за някакво същество, било то духовно или човешко, което някога да е било променено от едно естество в друго с изключение на Божия Син и това е един изключителен случай за една изключителна цел. Когато Бог създал ангелите, той без съмнение имал намерение последните да останат завинаги ангели.

Същото било и с хората. Всяки бил съвършен на своето собствено равнище. Най-сетне Писанията не дават да се разбере, че става дума за някаква друга цел. Както в неодушевеното творение има приятно и почти безкрайно мисгообразие, така с живото и интелигентно творение е възможно същото многообразие в съвършенството. В съвършенството си всяко творение е постоянно, но както казва ап. Павел, небесната слава е един вид слава, а земната е друга напълно различна слава.

Изследвайки записаните факти за нашия Господ Исус Христос след възкресението му и за ангелите, които също са духовни същества, като "сравняваме духовно с духовно" (1-во Коринтяни 2:13) можем да получим обща представа за духовните същества. Първо: Ангелите могат и често присъствуват и все пак са невидими. "Ангел Господен се опълчва около онези, които му се боят и ги избавя" и "не са ли те служебни духове, проваждаеми да слугуват на онези които ще наследят спасение." (Псалом 34:7; Евреем 1:14) Как слугували те, видими или невидими? Без съмнение последното. Елисей бил обграден от пълчища асирийци. Слугата му се уплашил. Елисей се помолил на Бога и очите на младежа се отворили и той видял планините около тях пълни с огненни колесници (или подобни на огън). Отново,

докато за Валаам ангела бил невидим, очите на магарето били отворени и то го видяло.

На второ място, ангелите могат да приемат човешки тела и се явяват като човеци. Така на Авраам се явил Господ и двама ангели. Той им приготвил вечеря от която те яли. Отначало Авраам предположил, че са трима мъже и малко преди да си тръгнат открил, че единият от тях е нашия Господ, а другите двама били ангели, които след това слезли в Содом и освободили Лот. (Битие 18:1,2) Ангел се явил на Гедеон, като човек, но след това му се открил. Ангел се явил на бащата и майката на Самсон и те го помислили за човек, докато се възнесъл на небето в пламъка на олтаря.- Съдии 6:11-12; 13:20.

На трето място, духовните същества са славни в нормално състояние и често за тях се говори, като за славни и светли. Израза на лицето на ангела, който отместил камъка от вратата на гробницата бил, "като светкавица." Даниил зърнал духовно тело, което описва по следния начин. Очите му бяха огненни светилници, израза на лицето му като светкавица, ръцете и краката му с цвета на полирана мед, а гласа му като глас на множество. Пред него Даниил паднал като мъртав. (Даниил 10:6,10,15,17). Савел от Тарс можал да зърне славното Христовото тело, чието сияние надвишавало яркостта на слънцето по пладне. Савел изгубил зрение и

паднал на земята.

И така, намерихме, че духовните същества са наистина славни. Все пак освен чрез отваряне очите на човеците за да ги видят, или като се явяват в *плът*, като човеци, те са невидими за хората. Това заключение е потвърдено по-нататък, когато в частност разгледаме в подробности тези проявления. Нашия Господ бил видян от Саул. Хората които пътували с него чули глас, но не видяли никой. (Деяния на ап. 9:7) Хората които били с Даниил не видяли славното същество, което описва, но ги обзело голям страх и избягали и се скрили. Отново това славно същество заявило: "Началникът обаче на Персийското царство ми противостоеше двадесет и един ден." (Даниил 10:13) Даниил, който бил човек много възлюблен от Бога не паднал мъртав пред онзи, когото началникът на Персия спрял двадесет и един ден, нали? Как така? Той сигурно не се е явил в славата на княза? Не. Независимо от това дали присъствувал *невидим* при него или не, той се явил *като* човек.

След възкресението си нашия Господ е духовно същество. Междувременно той притежавал същите сили, които намираме проявени в ангелите (духовни същества). Случаят който ще разгледаме по-пълно в следваща глава е същият.

И така намираме, че Писанията разглеж-

дат духовното и човешко естества, като отделни и различни и не ни дават никакво доказателство, че едното ще еволюира или се развие в другото. Напротив те сочат, че само малцина ще бъдат някога променени от човешко в духовно естество в което Главата им Исус бил вече издигнат. Тази забележителна и особенна черта в плана на Бог Йеова е за забележителната и особенна цел, приготвянето им за Божии сътрудници за великото бъдещо дело – възстановяване на всичко.

Нека сега разгледаме термините.

СМЪРТНОСТ И БЕЗСМЪРТИЕ.

Ще намерим, че истинското им значение хармонира напълно с онова, което сме научили от сравняване Библейските твърдения за човешки и духовни същества и земни и небесни обещания. Обикновено на тези думи са дадени много несигурни значения, а погрешните идеи за значението им, пораждаат погрешни възгледи по въпросите с които са свързани въобще и в Библейски смисъл.

"Смъртност" е състояние или положение *подложено на смърт*, не самото смъртно състояние, а състояние при което смърта е възможна.

"Бесмъртие" е състояние или положение *не подлежащо на смърт*. Не просто състо-

яние на освободеност от смърт, но състояние при което смърта е *невъзможна*.

Общоприета но погрешна идея за *смъртност* е, че то е състояние или положение при което смърта е неизбежна, докато обикновенната идея за значението на думата *безсмъртие* е почти точно.

Думата *безсмъртен* означава *не смъртен*. Ето защо самата конструкция на думите сочи истинската им дефиниция. Поради преобладаващата погрешна идея за думата *смъртен* съществува объркване, когато се правят опити да се определи дали Адам е бил смъртен или безсмъртен преди простъпката му. Те разсъждават, че ако е бил *безсмъртен* Бог не би му казал: "В който ден ядеш от него, непременно ще умреш," защото е невъзможно безсмъртния да умре. Това е логично заключение. От друга страна казват те, ако беше *смъртен*, защо е било нужно да се произнася заплахата или наказанието в изявлението "непременно ще умреш", защото ако е смъртен (според погрешната им дефиниция) по никакъв начин не би могъл да избегне смърта.

Ще трябва да приемем, че трудността се състои в погрешното значение дадено на думата *смъртност*. Приложете правилната дефиниция и всичко става ясно. Адам бил смъртен т.е. в състояние при което смърта била възможна. Той имал живот в пълна и

съвършенна степен и все пак не *присъщ живот*. Това бил живот *подържан* от "всяко дърво в градината," освен едно дърво—забраненото и дотолкова доколкото продължавал да бъде в хармония с Твореца си, живота му бил сигурен. Поддържащите живота елементи нямало да му бъдат отказани. По такъв начин се вижда, че Адам има живот, а смърта била напълно избегнуема. Въпреки това, той бил в такова състояние, че смърта била възможна — той бил *смъртен*.

Тогава възниква въпроса; Ако Адам е бил смъртен и като такъв е бил подложен на съд, бил ли е подложен на съд за безсмъртие? Обикновенният отговор ще бъде, — да. Ние обаче отговаряме, — не. Предназначението на този съд било да се види дали Адам е достоен или недостоен за продължаване на живота му и притежаваните вече благословения. Тъй като никъде не било обещано, че ако е покорен ще стане безсмъртен, сме принудени да изоставим всички спекулации по този въпрос. На Адам било обещано *продължаване на благословенията на които тогава се радвал*, дотогава докогато бил покорен и бил заплашен с загуба на всичко — смърт, ако е непокорен. Погрешната идея за значението на думата *смъртен* води човеците до заключението, че всички същества, които не умират са безсмъртни. Поради тази причина в тази класа вклю-